

EBD 2014. P.10.

I. A végrehajtási eljárás ügyviteli befejezése tényének, módjának, időpontjának egyértelműen megállapíthatónak kell lennie az eljárás irataiból, azt az eljáró önálló bírósági végrehajtónak fel kell tüntetnie.

II. Az 1/2002. (I. 17.) IM rendelet 34. § e) pontja alapján a végrehajtási eljárás akkor minősül befejezettnek, ha a letiltás előjegyzését a munkáltató írásban igazolta a végrehajtó felé és más intézkedésre objektíve nincs lehetőség, vagy az eljárás adatai szerint a végrehajtás ésszerű időn belüli sikeres befejezéséhez nincs szükség.

III. A letiltás mellett az adós ingatlanának a lefoglalása kizárja ezen ok folytán az ügykezelési befejezés megállapítását, mert a végrehajtási jog bejegyzése nem válhat végleges hatályúvá: a végrehajtandó követelés teljes kielégítése esetén annak törlése, a kielégítés hiánya esetén az ingatlan értékesítése iránti intézkedés válik szükségessé. [1994. évi LIII. törvény 7. § (1), (2) bek.; 8. § (2) bek.; 58. §; 1/2002. (I. 17.) IM rendelet 34. § e) pontja].

[1] Az eljáró önálló bírósági végrehajtó előtt 104 938 forint tőke és járulécai behajtása iránt 0182.V.538/2012. szám alatt indult végrehajtási eljárásban az eljáró önálló bírósági végrehajtó a 2012. április 25. napján kelt 6. számú intézkedésével felhívta az adóst a tartozása haladéktalan megfizetésére, mely felhívást az adós 2012. május 3. napján vett át. Ugyanezen a napon kelt 9. sorszámú intézkedésével pedig megkereste az illetékes ingatlanügyi hatóságot, hogy az adós tulajdonát képező ingatlanra 104 939 forint és járulécai erejéig a végrehajtási jogot jegyezze be.

[2] Az illetékes földhivatal határozatával a végrehajtási jogot az adós ingatlanára bejegyezte. Ezen túlmenően az eljáró önálló bírósági végrehajtó a 2012. május 21. napján kelt 14. sorszámú intézkedésével letiltást bocsátott ki az adós munkáltatója irányában az adós munkabérére, a végrehajtást kérőtől követelések, valamint a végrehajtási költségek letiltása és átutalása iránt.

[3] A letiltást követően a végrehajtást kérő a 2012. június 4-én kelt, és a végrehajtóhoz 2012. június 7. napján érkezett iratában bejelentette, hogy az adós 120 000 forintot térített a részére, amelyből a végrehajtó előtt 182.V.538/2012. számú végrehajtási ügyben meghatározott tartozásra 107 852 forintot elszámolt. Ennek alapján az eljáró önálló bírósági végrehajtó a 2012. június 11. napján kelt 18. számú intézkedésével a kibocsátott letiltást akként módosította, hogy a végrehajtást kérő által bejelentett teljesítés összegét a munkáltató a letiltás során vegye figyelembe.

[4] Ezt követően a végrehajtást kérő az önálló bírósági végrehajtóhoz 2012. június 19. napján kelt iratával bejelentette, hogy az adós ingatlanának a lefoglalása, illetve a végrehajtási jog bejegyzése vonatkozásában 6600 forint ingatlan-nyilvántartási szolgáltatási díjat a mellékelten csatolt számla alapján megfizetett, és kérte ezen összeg ügyértékbe történő beszámítását és az adóstól történő behajtását is. Az eljáró önálló bírósági végrehajtó ezen beadvány alapján semmilyen intézkedést nem tett, a végrehajtási iratokon sem került feltüntetésre semmilyen intézkedés, azon túlmenően, hogy 2012. július 2-ai dátummal az iratborító költségjegyzékében 2. sorszám alatt 6000 forint, 3. sorszám alatt pedig 7038 forint összeg került feltüntetésre letiltás jogcímen.

[5] Az illetékes közjegyző által kiállított végrehajtási lap alapján ugyancsak eljáró önálló bírósági végrehajtó előtt 2012. július 4. napján ugyanezen végrehajtást kérő kérelmére, ugyanezen adós ellen 98 507 forint és járulécai behajtása iránt 0182.V.981/2012. szám alatt újabb végrehajtási eljárás indult, amelyben az önálló végrehajtó a 2. sorszámú intézkedésével a végrehajtást kérőt 20 098 forint végrehajtási költségelőleg megfizetésére hívta fel.

[6] A végrehajtó ezen intézkedése ellen a végrehajtást kérő kifogást terjesztett elő, kérve a felhívás

megsemmisítését, valamint az eljáró önálló végrehajtó arra történő kötelezését, hogy ez utóbbi végrehajtási ügyet egyesítse az előtte 0182.V.538/2012. számon indult ügghöz, ezáltal mellőzve az ismételt végrehajtási költségelőleg megfizetésére történő felhívást.

[7] A kifogás alapján az elsőfokú bíróság beszerezte a hivatkozott végrehajtási eljárások iratait, valamint a kifogásra vonatkozóan az eljáró önálló bírósági végrehajtó észrevételét.

[8] Az eljáró végrehajtó az észrevételében arra hivatkozott, hogy a kifogással érintett, később indult végrehajtási ügyet azért nem áll módjában a 0182.V.538/2012. szám alatt iktatott végrehajtási ügghöz egyesíteni, mert ezen ügy a bírósági végrehajtási ügyvitelről és pénzkezelésről szóló 1/2002. (I. 17.) IM rendelet (a továbbiakban: Vüsz.) 34. § e) pontja alapján szünetel. Nyilatkozott továbbá, hogy a korábbi ügyben letiltást adott ki, amit a munkáltató visszaigazolt, és a letiltást foganatosítja is. Erre tekintettel kérte a kifogás elutasítását.

[9] Az elsőfokú bíróság a végzésével az eljáró önálló bírósági végrehajtó 2012. július 4. napján kelt 0182.V.981/2012/2. számú - a végrehajtási részki költség befizetésére felhívó - intézkedését megsemmisítette, egyben felhívta a végrehajtót a kifogással érintett végrehajtási ügynek az előtte ugyanezen felek között 0182.V.538/2012. szám alatt folyamatban lévő ügghöz történő egyesítésére, és emellett rendelkezett a végrehajtást kérő által lerótt illeték visszatéríthetőségéről.

[10] Az elsőfokú bíróság a végzésében rámutatott, hogy a Vüsz. 25. § (1) bekezdése alapján a végrehajtónak az újabb végrehajtási ügyet az előtte már folyamatban lévő végrehajtási ügghöz egyesítenie kellett volna, és ebben az esetben a bírósági végrehajtói díjszabásról szóló 14/1994. (IX. 8.) IM rendelet (a továbbiakban: Dsz.) 5. § (2) bekezdése értelmében az egyesítés után az ügyek a díjszabás szempontjából egy ügynek számítanak.

[11] Megállapította, hogy a korábbi, 0182.V.538/2012. számú végrehajtási ügy önmagában azon tény folytán, hogy a végrehajtó a letiltást kibocsátotta, nem minősül a Vüsz. 34. § e) pontja szerint befejezettnek, ugyanis a végrehajtási iratokból nem állapítható meg, hogy azt a munkáltató visszaigazolta volna. Emellett utalt arra is, hogy ezen előzményi végrehajtási ügy azért is folyamatban lévőnek minősül, mert a végrehajtó a letiltáson kívül az adós ingatlanát is lefoglalta, a végrehajtási jog bejegyzésre került az ingatlan-nyilvántartásba.

[12] Az elsőfokú bíróság végzése ellen az eljáró önálló bírósági végrehajtó terjesztett elő fellebbezést, kérve a megváltoztatásával a végrehajtást kérő kifogását elutasítani.

[13] A végrehajtást kérő az észrevételében az elsőfokú bíróság végzésének a helybenhagyását kérte.

[14] A fellebbezést a törvényszék az alábbiak szerint alaptalannak találta.

[15] Az elsőfokú bíróság a végzésében a releváns tényállást alapvetően helyesen állapította meg, amit a törvényszék a fentiek szerint pontosított, és az így kiegészített tényállást tekintette irányadónak a felülbírálat során.

[16] Az alkalmazandó jogszabályi rendelkezésekre is teljes körűen és helytállóan hivatkozott az elsőfokú bíróság, és az azokból levont okszerű jogi következtetéssel semmisítette meg az eljáró önálló bírósági végrehajtó kifogással támadott intézkedését, továbbá megalapozottan hívta fel az előtte ugyanazon felek között folyamatban lévő végrehajtási ügyek egyesítésére.

[17] Annak ellenére, hogy a törvényszék az elsőfokú bíróság érdemi döntésével és indokaival egyetért, a fellebbezés tartalmára utalva az elsőfokú bíróság végzésének indokait kiegészíti a következőkkel.

[18] Tény, hogy a Vüsz. 34. §-a a végrehajtási ügy ügyviteli befejezései között az e) pontjában felsorolja azon esetet is, amikor a végrehajtó letiltásra vonatkozó intézkedése előjegyzését a

munkáltató igazolja, és más intézkedésre nincs lehetőség vagy nincs szükség. Megjegyzi a törvényszék, hogy ezzel összefüggésben az eljáró önálló végrehajtó a kifogásra történő észrevételében és a fellebbezésében helytelenül hivatkozott arra, hogy ezen indok folytán a végrehajtási eljárás szünetelne.

[19] A bírósági végrehajtásról szóló 1994. évi LIII. törvény (a továbbiakban: Vht.) 52. §-a szerint bekövetkező szünetelés a Vüsz. 34. § b) pontja értelmében önálló ügykezelési befejezési ok, amely nem következhet be a Vüsz. 34. § e) pontja alapján. Ezen utóbbi rendelkezés [Vüsz. 34. § e) pont] önálló ügyviteli befejezési ok, amelynek két konjunktív feltétele van: egyrészt az, hogy a letiltás előjegyzését a munkáltató visszaigazolja, továbbá az a tény, hogy az eljárásban más intézkedésre nincs lehetőség vagy nincs szükség. A „nincs lehetőség” feltétel objektív kategória, amely azonban vagylagosan együtt értelmezendő azzal a feltétellel, hogy bár elvileg lenne más intézkedésre lehetőség, azonban az nem szükséges az eredményes behajtáshoz. A „nincs szükség” megfogalmazás viszont olyan szubjektív megítélést igényel, amely fennálltához mindenképp vizsgálni kell az eljárásban feltárt tényállás elemeit, adatokat, körülményeket.

[20] A fellebbezés indoka vonatkozásában elsőként arra mutat rá elvi élel a törvényszék, hogy a jogszabályhely szerinti első feltétel, a letiltás előjegyzésének munkáltató általi visszaigazolása mindenképp olyan intézkedést igényel, ami az eljárás adataiból egyértelműen megállapítható kell hogy legyen, valamely konkrét időpontra vetítetten.

[21] A Vht. 58. §-ához, illetve ezzel összefüggésben a Vüsz. hivatkozott rendelkezéséhez kapcsolódó kommentár szerint a végrehajtók a letiltásra formanyomtatványt használnak, amelyet kézbesítenek az érintett munkáltatónak, és a letiltás válasz-levelezőlapját (a letiltás előjegyzésbe vételét igazoló nyilatkozatot) a munkáltató zárt borítékban juttatja vissza az eljáró végrehajtónak (ezzel is védve az adós személyiségi jogait). Ennek elmulasztása esetére alkalmazandó szankcióra is iránymutatást ad a kommentár vonatkozó része leszögezve, hogy: „Amennyiben a letiltás előjegyzésére vonatkozó nyilatkozat (válasz-levelezőlap) határidőben nem érkezik meg, a munkáltató felé írásbeli intézkedésként, a jogkövetkezményekről szóló tájékoztatást is tartalmazó sürgetést küld meg a végrehajtó az adós munkáltatójának, eredménytelenség esetén - rendbírság kilátásba helyezésével - jegyzőkönyvben hívja fel a munkáltatót a letiltással kapcsolatos kötelezettségeinek teljesítésére, szükség esetén intézkedik a rendbírság kiszabása iránti előterjesztésről”.

[22] Ebből következően az idézett jogszabályi előírás szerinti feltétel akkor teljesül, ha a munkáltató a letiltás előjegyzését írásban a végrehajtó felé igazolja, és ez a végrehajtási iratokból egyértelműen megállapítható. Ezt a törvényszék megítélése szerint nem helyettesítheti az iratborító „költségjegyzék” megnevezésű (az utóbb készült iratborítékokon már megváltozott tartalmú) táblázat részében feltüntetett összeg, amelyből az sem állapítható meg, hogy valójában a munkáltatótól származó letiltás folytán került a végrehajtóhoz megfizetésre, minthogy erre vonatkozó számviteli dokumentumok sem lelhetők fel a végrehajtási iratoknál. Másrészt a költségjegyzékbe azon tételek kerülnek feltüntetésre, amelyek nem kerültek megfizetésre valamely jogcímen és módon, a jelzett tételek is a végrehajtó számlájára kerültek megfizetésre.

[23] Ettől függetlenül azzal az indokkal sem ért egyet a törvényszék, hogy az adott ügyben nem lett volna lehetőség, illetve szükség további intézkedés megtételére. A végrehajtás foganatosítása arányosságának a követelményét valóban leszögezi egyrészt generálisan a Vht. 8. § (2) bekezdése, de az adott végrehajtási kényszerintézkedésre nézve is speciálisan a Vht. 7. § (2) bekezdése.

[24] Erre ugyan az eljáró önálló bírósági végrehajtó hivatkozott, azonban az eljárás rendelkezésre álló adataiból az állapítható meg, hogy ezt sem megfelelően alkalmazta. Amennyiben úgy ítélte meg a nyilatkozatában, illetve fellebbezésében írtak szerint, hogy a letiltással a végrehajtást kérő

követelése biztonsággal és rövid idő alatt kielégíthető, úgy ezen rendelkezés szerint - figyelemmel a Vht. 7. § (1) bekezdése előírására is - nem is lett volna helye az ingatlan lefoglalásának. Ezen intézkedése kapcsán alaptalanul hivatkozott a Vht. 138. § (1) bekezdésére is, amely csak az igazgatási szolgáltatási díj megfizetését követően írja elő ezen intézkedés megtételét, amelyre viszont csak 2012. június 19-én került sor a végrehajtást kérő részéről. Ehhez képest megállapítható, hogy az eljáró végrehajtó előbb az adós ingatlana lefoglalása iránt intézkedett, majd azt követően megközelítőleg egy hónappal később bocsátotta ki az adós munkáltatója felé a letiltást.

[25] Ebből következően maga az eljáró önálló bírósági végrehajtó sem értékelte úgy az eljárás adatait, hogy a végrehajtandó követelés az adós munkabéréből teljes egészében kielégíthető. Ezt figyelembe véve az is tény, hogy a végrehajtási jog bejegyzése nem válhat végleges hatályúvá, annak kapcsán mindenképp indokolt további intézkedés; a végrehajtandó követelés teljes kielégítése esetén annak törlése, a kielégítés hiánya esetén pedig az ingatlan értékesítése iránti intézkedés.

[26] Ezt meghaladóan is fennállt azonban a végrehajtó további intézkedési kötelezettsége a következők szerint: az eljárás irataiból megállapítható, hogy a végrehajtást kérő a törvényes kötelezettségének eleget téve az iratoknál 17. sorszám alatt elfekvő iratában bejelentette az adós nagy összegű önkéntes teljesítését és annak a végrehajtási eljárásban érvényesített követelésre történő elszámolását, amely alapján a végrehajtó intézkedett is a letiltás módosításáról. Ezt követően azonban a végrehajtást kérő azt is bejelentette, a megelőző végrehajtási eljárásban 22. sorszám alatt elfekvő iratában, hogy a végrehajtó felhívásának eleget téve az ingatlan-nyilvántartási eljárási díjat megfizette, azt számlával igazolta, és kérte ezen - a végrehajtás foganatosításával kapcsolatban felmerült - költsége végrehajtási ügyértékbe történő beszámítását és a végrehajtó intézkedését ezen költség behajtása iránt is.

[27] Erre tekintettel a végrehajtónak további intézkedési kötelezettsége állt fenn, intézkedést kellett volna tennie ezen költségösszeg behajtása iránt is, ezzel kiegészítve a korábbi letiltását. Ezt azonban az önálló bírósági végrehajtó értékelhető indok nélkül elmulasztotta, holott ennek az intézkedésnek a szükségessége fennállt.

[28] Mindezen indokokra tekintettel nem lehetett azt megállapítani, hogy a korábbi végrehajtási eljárás vonatkozásában a Vüsz. 34. § e) pontja szerinti feltételek fennálltak volna, ehhez képest az nem minősülhetett az újabb végrehajtási kérelem eljáró önálló bírósági végrehajtóhoz történő benyújtásakor ügyvitelileg befejezettnek, ezáltal a végrehajtónak a Vüsz. 25. § (1) bekezdése alapján intézkednie kellett volna az ügyek egyesítéséről.

[29] Mindezen indokok mellett a törvényszék elvi éllel rámutat arra is, hogy ha és amennyiben a végrehajtási ügy akár érdemben, akár ügykezelésileg befejezést nyer, a befejezés tényének, módjának és időpontjának az eljárás irataiból, azokban rögzített adatokból, bejegyzésekből egyértelműen ki kell derülnie. Erre nézve maga az iratborító egyértelmű útmutatást ad.

[30] Tény ugyanakkor, hogy a Vüsz. általános jelleggel nem tartalmaz olyan előírást, ami az egyes ügykezelési befejezési módok rögzítését és feltüntetését egyértelmű módszer szerint előírná, azonban az is megállapítható, hogy egyes ügykezelési befejezés módokra vonatkozóan a Vht., vagy maga a Vüsz. ad eligazítást a befejezés megállapítása módjára, módszerére (például szünetelés kapcsán a Vht. 53. § (1) és (2) bekezdése, vagy például a Vüsz. 34. § c) pontja, d) pontja stb.)

[31] Az ügyvitel szabályainak elveiből, illetve a Vht. 9. §-ának utaló szabálya folytán a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) általános elveiből is következően valamely eljárás akár érdemi, akár ügyviteli befejezésének ténye, módja, időpontja egyértelműen megállapítható kell hogy legyen az eljárás irataiból, annak hiányában az ahhoz kapcsolódó jogkövetkezmények alkalmazása bizonytalanná válna. Ez pedig olyan garanciális eljárási alapelveket sértene, mint a tisztességes eljárás elve, a felek rendelkezési jogának tiszteletben

tartására irányuló alapelvi kötelezettség.

[32] Az adott ügy vonatkozásában ez konkrétan azzal a következménnyel is járna, hogy a befejezés időpontja megállapíthatóságának hiányában azt sem lehetne elbírálni, hogy az azonos felek között induló újabb végrehajtási ügy vonatkozásában mikor állna be a Vüsz. 25. § szerinti intézkedési kötelezettség.

[33] Az pedig kétségkívül megállapítható tény, hogy az eljáró önálló bírósági végrehajtó az eljárás iratainál sem az iratborítón, sem bármely - az aktában elfekvő - iraton nem jegyezte fel az ügykezelési befejezés tényét, annak módját, időpontját, de arra utaló bejegyzés sem volt fellelhető. A törvényszék megítélése szerint ez okból sem minősíthető az eljárás befejezettnek, függetlenül attól, hogy a fenti részletes indokok szerint a befejezés feltételei sem állottak fenn.

[34] Mindezen indokokkal kiegészítve a törvényszék az elsőfokú bíróság érdemben helytálló végzését a Vht. 224. § (1) bekezdése szerint irányadó Pp. 259. §-a szerint alkalmazandó 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

[35] Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. tv. 57. § (1) bekezdés *m)* pontja értelmében illetékmentes eljárásban fellebbezési illeték nem merült fel, ezért arról a törvényszéknek határoznia nem kellett.

[36] A Vht. módosított 218. § (2) bekezdése kapcsán kialakult ítélkezési gyakorlat értelmében a végrehajtó által előterjesztett fellebbezés folytán, a végrehajtási kifogásnak helytadó bírósági határozat felülvizsgálata vonatkozásában megindult fellebbezési eljárásban a végrehajtót speciálisan és korlátozottan megillető fellebbezési jogosultság ellenére az önálló bírósági végrehajtó nem tekinthető olyan, az eljárásban részt vevő félnek, aki a kifogást előterjesztő fél képviselettel felmerült költségeiben marasztalható lenne. Ugyanakkor a kifogás előterjesztése kapcsán a végrehajtást kérő oldalán ez okból felmerülő költség nem minősíthető a Vht. 34. §-a szerinti, az adóst terhelő végrehajtási költségnek sem, így az ezzel összefüggésben felmerült költségét a végrehajtást kérő maga köteles viselni, a Vht. 224. § (1) bekezdése szerint - analóg módon - alkalmazandó Pp. 82. § (3) bekezdés 2. mondata alapján. Ezért az erre irányuló rendelkezést a törvényszék mellőzte. (*Kecskeméti Törvényszék 2.Pkf.22.114/2012.*)